

Шпица:

Опомени се, Господе, што нас задеси; погледај и види срамоту нашу.

Нашљедство наше привали се туђинцима, домови наши иностранцима.

(Плач Јеремијин, глава пета, 1. и 2. стих)

*

Солун, децембар 1893.

Крупни мушкарац, са дугачком брадом, одевен по дипломатском протоколу тога времена, излази из кочије. Пред зградом двојица турских војника. У ставу мирно, одају почаст посетиоцу. На згради турска застава. Отварају се врата. Турски официр се појављује у вратима. Уз поздрав, каже:

- Ваша екселенцијо, господин Паша Вас очекује.

*

Турски официр спроводи госта ходником, па уз степениште, уводи га у салон за пријем.

Паша Солунски, генерал, командант Солуна, улази у салон за пријем.

Паша Солунски:

- Тачно у заказано време, конзуле Јастребов. Изволите.

Показује му руком врата свог кабинета и пропушта га испред себе, да уђе први.

Паша Солунски:

- Изволите сести. Чиме могу да Вас послужим?

Конзул Јастребов:

- Тиме, господине Пашо, да нико не улази и не прекида нас у разговору. Овде сам по Вашем позиву, да ми саопштите поруку, мада не знам чију - Вашу или Султанову.

Паша Солунски, затварајући врата, каже својима:

- Да нас нико не узнемирава.

Паша Солунски, седајући преко пута конзула Јастребова:

- Екселенцијо Јастребов. Ви кршите сва правила дипломатског владања. Побуњујете Грке и Србе, формирате комитске групе... Све знам... Ово није Русија, ово је Турска.

Конзул Јастребов:

- У име хришћанске Русије, штитим хришћане од злочина. Ваш султан је преузео обавезу да неће дискриминисати своје поданике ни због њихове вере ни због њихових захтева за ослобођењем.